

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÉS
ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1983¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Κατ' εφαρμογή του άρθρου 173, παράγραφος 1, της συνθήκης, η Επιτροπή άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή κατά του Συμβουλίου με την οποία ζητείται η ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1699/82 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982, για το άνοιγμα, την κατανομή και τον τρόπο διαχείρισης κοινοτικής δασμολογικής ποσόστωσης για το ρούμι, το αράκ και την τάρια που υπάγονται στη διάκριση 22.09 Γ 1 του Κοινού Δασμολογίου, καταγωγής των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (ΑΚΕ) (1982/1983).

Με το αιτιολογικό ότι ο επίδικος κανονισμός συνιστά μέτρο εφαρμογής διεθνούς συμφωνίας που δεσμεύει την Κοινότητα, και συγκεκριμένα του πρωτοκόλλου αριθ. 5, το οποίο είναι προσαρτημένο στη δεύτερη σύμβαση ΑΚΕ—ΕΟΚ που υπεγράφη στη Λομέ στις 31 Οκτωβρίου 1979, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να ασκήσει την προβλεπόμενη από το άρθρο 174, παράγραφος 2, της συνθήκης ευχέρεια διευκρινίζοντας ότι πρέπει να διατηρηθεί σε ισχύ το δικαίωμα εισαγωγής στην Κοινότητα χωρίς δασμούς και για το χρονικό διάστημα από 1ης Ιουλίου 1982 μέχρι 30ής Ιουνίου 1983 των εμπορευμάτων που αναφέρονται στο άρθρο 1 του κανονισμού.

Η Επιτροπή δάλλει κατά του άρθρου 4, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού. Το κείμενο αυτό επιβάλλει ορισμένες υποχρεώσεις στο Ηνωμένο Βασίλειο σχετικά με το τμήμα της ποσόστωσης για το ρούμι καταγωγής των κρατών ΑΚΕ που μπορεί να εισαχθεί στην Κοινότητα χωρίς δασμούς, αλλά προορίζεται για εσωτερική

κατανάλωση. Η έκταση των υποχρεώσεων αυτών βρίσκεται στο επίκεντρο της παρούσας διαφοράς.

1 — Το άρθρο 4, παράγραφος 2, έχει την ακόλουθη διατύπωση στη γαλλική γλώσσα: «Le Royaume-Uni prend les mesures nécessaires pour que les quantités importées des États ACP dans les conditions fixées aux articles 1 et 2 soient réservées aux besoins de sa consommation intérieure» [το Ηνωμένο Βασίλειο λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα ώστε οι εισαγόμενες από τα κράτη ΑΚΕ ποσότητες, υπό τους όρους που καθορίζονται στα άρθρα 1 και 2, να προορίζονται για τις ανάγκες της εσωτερικής κατανάλωσης].

Το ίδιο άρθρο διατυπώνεται ως εξής στην αγγλική γλώσσα:

«The United Kingdom shall take the steps necessary to ensure that the quantities imported from the ACP States under the conditions laid down in articles 1 and 2 are restricted to those meeting its domestic consumption requirements»,

που μπορεί να μεταφραστεί επί λέξει ως εξής:

«Το Ηνωμένο Βασίλειο λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει ότι οι εισαγόμενες από τα κράτη ΑΚΕ ποσότητες, υπό τους όρους που καθορίζονται στα άρθρα 1 και 2, περιορίζονται σε εκείνες που αντιστοιχούν στις ανάγκες της εσωτερικής κατανάλωσής του.»

Οι όροι που καθορίζονται στα άρθρα 1 και 2 του κανονισμού συνιστανται στην εισαγωγή χωρίς δασμούς ποσότητας ρουμίου ΑΚΕ² που αντιστοιχεί στο τμήμα της

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

2 — Άρθρο 1.

δασμολογικής ποσόστωσης που προορίζεται για την κατανάλωση στο Ηνωμένο Βασίλειο¹. Πράγματι, η κοινοτική δασμολογική ποσόστωση που αφορά το άρθρο 1 διαιρείται σε δύο τμήματα: το πρώτο προορίζεται για την κατανάλωση στο Ηνωμένο Βασίλειο, ενώ το δεύτερο κατανέμεται μεταξύ των λοιπών κρατών μελών. Η ποσόστωση που μπορούσε να εισαχθεί χωρίς δασμούς ανερχόταν σε 193 178 εκατόλιτρα καθαρής αλκοόλης για το διάστημα από 1ης Ιουλίου 1982 μέχρι 30ής Ιουνίου 1983. Το τμήμα που προοριζόταν για την κατανάλωση στο Ηνωμένο Βασίλειο ανερχόταν σε 125 430 εκατόλιτρα, ενώ εκείνο που είχε κατανεμηθεί μεταξύ των λοιπών κρατών μελών σε 67 748 εκατόλιτρα.

II — α) Η Επιτροπή θεωρεί ότι το εν λόγω κείμενο υποχρεώνει το Ηνωμένο Βασίλειο να επιβάλει περιορισμό στην εξαγωγή προς τα άλλα κράτη μέλη ρουμιού ΑΚΕ που εισάχθηκε στο έδαφός του ατελώς. Φρονεί, επομένως, ότι αντίκειται στο άρθρο 34 της συνθήκης. Υποστηρίζει επίσης ότι παραβιάζει και τα άρθρα 9 και 30 της συνθήκης.

Αντίθετα, το Συμβούλιο θεωρεί ότι το κείμενο αυτό υποχρεώνει απλώς το Ηνωμένο Βασίλειο να εισάγει χωρίς δασμούς μόνον τις ποσότητες εκείνες που είναι αναγκαίες για την ικανοποίηση των αναγκών της εσωτερικής κατανάλωσής του.

6) Για να περιοριστεί η προσφυγή στο πραγματικό αντικείμενό της είναι νομίζω ανάγκη να διευκρινισώ ευθύς εξαρχής ότι το άρθρο 30 της συνθήκης είναι άσχετο με την υπό κρίση υπόθεση. Δεδομένου ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεν αφορά παρά το Ηνωμένο Βασίλειο, η εν λόγω διάταξη δεν επιβάλλει ή δεν αποσκοπεί να επιβάλλει κανένα ποσοτικό περιορισμό στην εισαγωγή από τα άλλα κράτη μέλη· άρα, αυτή καθεαυτή δεν αντίκειται στις διατάξεις του άρθρου 30 της συνθήκης.

Όσον αφορά το άρθρο 9, το ενδεχόμενο της παραβάσεώς του πρέπει να εκτιμηθεί σε

1 — Άρθρο 2, παράγραφος 1.

σχέση με το άρθρο 34 και όχι μεμονωμένα. Πράγματι, η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου ορίζει ότι ιδίως οι διατάξεις σχετικά με την κατάργηση των ποσοτικών περιορισμών μεταξύ των κρατών μελών, μεταξύ των οποίων το άρθρο 34, εφαρμόζονται στα προϊόντα προελεύσεως τρίτων χωρών που βρίσκονται σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα, όπως το ρούμι ΑΚΕ, το οποίο αποτελεί το μερίδιο της εισαγόμενης στο Ηνωμένο Βασίλειο κοινοτικής ποσόστωσης.

Στην πραγματικότητα, επομένως, η επίδικη διάταξη πρέπει να εξεταστεί εν αναφορά προς το άρθρο 34 σε συνδυασμό με το άρθρο 9.

III — Νομίζω ότι δεν είναι χρήσιμο να κλωσειεργούμε με το ζήτημα των αποκλίσεων μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων. Πιστεύω ότι τα κείμενα είναι αρκετά όμοια ώστε να έχουν κοινό νόημα, το οποίο μπορεί να είναι είτε εκείνο της γαλλικής διατύπωσης που συνιστά η Επιτροπή, είτε εκείνο της αγγλικής διατύπωσης που προτιμά το Συμβούλιο.

Είμαι πεπεισμένη ότι, έστω κι αν στηριχθεί κανείς στην τελευταία αυτή διατύπωση, έκδηλος παραμένει ο παράνομος χαρακτήρας του άρθρου 4, παράγραφος 2.

Κατά την άποψη του Συμβουλίου, που υποστηρίζει η γαλλική κυβέρνηση, το αποτέλεσμα του άρθρου 4, παράγραφος 2, περιορίζεται χρονικά στη στιγμή της εισαγωγής του ρουμιού και κατ' ουσίαν δεν παρεμβαίνει στις μεταγενέστερες εξελίξεις. Το κείμενο αυτό, κατά το Συμβούλιο και τη γαλλική κυβέρνηση, δεν περιλαμβάνει απαγόρευση επανεξαγωγής στις άλλες χώρες της Κοινότητας.

Η άποψη αυτή νομίζω ότι είναι υπερβολικά τυποκρατική. Άλλωστε, έρχεται σε αντίθεση με τις εξηγήσεις του ίδιου του Συμβουλίου σχετικά με το σκοπό του άρθρου 4, παράγραφος 2. Το Συμβούλιο δεν αρνείται ότι ο σκοπός αυτός συνίσταται στο να διασφαλίζεται ότι οι εισαγωγές που

καταλογίζονται στο τμήμα του Ηνωμένου Βασιλείου εξακολουθούν να προορίζονται πράγματι για την κατανάλωση στο κράτος αυτό. Από τα παραπάνω προκύπτει σαφώς ότι οι εν λόγω εισαγωγές δεν προορίζονται για την κατανάλωση στα λοιπά κράτη μέλη και συνεπώς δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο εξαγωγής σ' αυτά.

Έτσι, τα αποτελέσματα του εν λόγω κειμένου δεν περιορίζονται στα εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο υποστηριζόμενο από τη γαλλική κυβέρνηση. Αν συνέβαινε αυτό, το ρούμι, που εισάγεται ατελώς στο Ηνωμένο Βασίλειο και κυκλοφορεί ελεύθερα, θα μπορούσε να κυκλοφορεί ελεύθερα διαμέσου των συνόρων των κρατών μελών. Αυτό όμως είναι ασυμβίβαστο με διάταξη που αποσκοπεί να εξασφαλίσει ότι καταναλώνεται πράγματι στο Ηνωμένο Βασίλειο και ότι δεν μπορεί, επομένως, να εξαχθεί στα λοιπά κράτη μέλη. Κατά συνέπεια, πρόκειται για μέτρο που έχει «ως αντικείμενο τον περιορισμό ειδικώς των εξαγωγών» μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των άλλων κρατών μελών «και τη δημιουργία, κατ' αυτόν τον τρόπο, διαφοράς στη μεταχείριση μεταξύ του εσωτερικού εμπορίου ενός κράτους μέλους και του εξαγωγικού του εμπορίου»¹.

IV — Απομένει να εξεταστεί αν η διαφορά αυτή μπορεί να δικαιολογηθεί από λόγους ικανούς να εξαφανίσουν τον αθέμιτο χαρακτήρα της.

α) Ενόψει των παρατηρήσεων του Συμβουλίου και της γαλλικής κυβέρνησης, διερωτώμαι αν το άρθρο 4, παράγραφος 2, αν και αντικειμενικά αντίθετο προς το άρθρο 34 της συνθήκης, δεν πρέπει πάντως να θεωρηθεί ως νόμιμο, επειδή είναι αναγκαίο για την εκτέλεση του πρωτοκόλλου αριθ. 5 της Σύμβασης της Λομέ. Στην περίπτωση όμως αυτή είναι το ίδιο το

πρωτόκολλο που παραβιάζει το άρθρο 34· η διαπίστωση αυτή «θα δημιουργήσει ασφαλώς σοβαρές δυσχέρειες, και όχι μόνο σε κοινοτικό επίπεδο, αλλά και όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις, και περικλείει τον κίνδυνο να προκαλέσει ζημία σε όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη, συμπεριλαμβανομένων και των τρίτων χωρών»².

Πάντως, το Συμβούλιο συμφωνεί επίσης ότι το πρωτόκολλο δεν υποχρεώνει την Κοινότητα να επιβάλει περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων μεταξύ των κρατών μελών της.

Μέχρι την έναρξη ισχύος της κοινής οργάνωσης αγοράς των οινοπνευματωδών ποτών, το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου υποχρεώνει την Κοινότητα να επιτρέπει την εισαγωγή χωρίς δασμούς για το ρούμι, το αράκ και την τάφια, καταγωγής των κρατών ΑΚΕ, υπό συνθήκες οι οποίες επιτρέπουν την ανάπτυξη των παραδοσιακών ρευμάτων συναλλαγών μεταξύ των κρατών ΑΚΕ και της Κοινότητας αφενός, και μεταξύ των κρατών μελών αφετέρου. Τα παραδοσιακά ρεύματα συναλλαγών μεταξύ των κρατών ΑΚΕ και της Κοινότητας αφορούν συγκεκριμένα τις εισαγωγές ρουμιού των κρατών ΑΚΕ, ειδικότερα δε των κρατών της Καραϊβικής, προς το Ηνωμένο Βασίλειο. Τα παραδοσιακά ρεύματα συναλλαγών μεταξύ των κρατών μελών αναφέρονται στις εισαγωγές ρουμιού από τα γαλλικά υπερπόντια διαμερίσματα προς τις παραδοσιακές αγορές της Κοινότητας, εκτός δηλαδή από τη γαλλική αγορά, προς τις αγορές της Γερμανίας, του Βελγίου και του Λουξεμβούργου.

Ο στόχος της διατήρησης των παραδοσιακών ρευμάτων συναλλαγών διερμηνεύεται με το άρθρο 2, περίπτωση α, του πρωτοκόλλου, το οποίο ορίζει:

«Για την εφαρμογή του άρθρου 1 ... η Κοινότητα ορίζει κάθε έτος τις ποσότητες

1 — Πρόσφατη απόφαση της 15. 12. 1982, Oosthoek, υπό-θεση 286/81, σκέψη 13, Συλλογή 1982, σ. 4575.

2 — Γνωμοδότηση 1/75 της 11. 11. 1975 επί του σχεδίου: «Διευθέτηση σχετικά με διάταξη που αφορά τις επιτόπιες δαπάνες», Recueil σ. 1361.

που δύνανται να εισαχθούν άνευ δασμών βάσει των μεγαλύτερων ποσοτήτων που εισήχθησαν στην Κοινότητα από τα κράτη ΑΚΕ κατά τα τελευταία τρία έτη για τα οποία υφίστανται στατιστικά στοιχεία, προσηυξημένων με συντελεστή ετησίας αύξησης 40 % για την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου και 18 % για τις άλλες αγορές της Κοινότητας.»

Ο καθορισμός δύο διαφορετικών συντελεστών αύξησης, ενός για την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου και ενός δεύτερου για την αγορά των λοιπών κρατών μελών, αποτελεί τη μόνη συγκεκριμένη υποχρέωση που επιβάλλει το πρωτόκολλο στον καθορισμό της δασμολογικής ποσόστωσης. Ο καθορισμός συντελεστού αύξησης για το Ηνωμένο Βασίλειο, κατά πολύ ανώτερου από εκείνο που καθορίστηκε για τα άλλα κράτη μέλη, έχει ως σκοπό να επιτρέψει ένα ποσοστό αύξησης της κατανάλωσης σε ρούμι ΑΚΕ στη βρετανική αγορά, κατά πολύ ανώτερο από τα ποσοστά των άλλων κρατών μελών, και να διευκολύνει κατ' αυτό τον τρόπο την ανάπτυξη του παραδοσιακού ρεύματος συναλλαγών μεταξύ των κρατών ΑΚΕ και του Ηνωμένου Βασιλείου. Κατά τα λεγόμενα όμως του Συμβουλίου, η τήρηση της υποχρέωσης αυτής με κανένα τρόπο δεν συνεπάγεται το κλείσιμο της βρετανικής αγοράς, αλλ' απλώς την αναγνώριση υπέρ του Ηνωμένου Βασιλείου ειδικού τμήματος με βάση συντελεστή αύξησης ύψους 40 %.

Όπως προκύπτει, επομένως, από δηλώσεις του ίδιου του καθού, η Κοινότητα είναι σε θέση να τηρήσει τις διεθνείς υποχρεώσεις που ανέλαβε με το πρωτόκολλο αριθ. 5 της Σύμβασης της Λομέ, χωρίς να παραβιάσει το άρθρο 40 της συνθήκης.

6) Προς υπεράσπισή του, το Συμβούλιο υποστήριξε επίσης ότι ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει περιθώριο ελιγμών που του επιτρέπουν να δεσπίζει μέτρα, τα οποία, αν προέρχονταν από εθνική νομοθετική

εξουσία, θα αντέκιντο στη συνθήκη, ιδίως όταν οι διατάξεις αυτές έχουν ως σκοπό να επιτρέψουν στην Κοινότητα να εκπληρώσει τις διεθνείς υποχρεώσεις της κατά πρόσφορο τρόπο.

Μου είναι δύσκολο να αποδεχθώ την αντίληψη αυτή.

Ποιο νόημα να αποδώσω στην παρατήρηση σχετικά με την εκτέλεση από την Κοινότητα των διεθνών της υποχρεώσεων, όταν, όπως υπογραμμίζει άλλωστε το Συμβούλιο, η τήρηση των όρων του πρωτοκόλλου αριθ. 5 δεν συνεπάγεται παραβίαση της συνθήκης;

Κατ' εμέ, τα επιχειρήματα που προβάλλει το Συμβούλιο προς υποστήριξη της κύριας άποψής του, μακριά του να είναι πειστικά, οδηγούν μάλλον στην αντίκρουση της. Νομίζω ότι το παράδειγμα της θέσπισης των νομισματικών αντισταθμιστικών ποσών στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής αποτελεί κακή επιλογή, επειδή το Δικαστήριο έκρινε ότι «τα μέτρα αυτά τείνουν ... να διασφαλίσουν στο μέτρο του δυνατού τη διατήρηση συνήθων ρευμάτων συναλλαγών, παρά τον αντίκτυπο αποκλινοσών νομισματικών πολιτικών ...»¹. Σε αντίθεση προς ό,τι συμβαίνει με το επίδικο μέτρο, τα αντισταθμιστικά ποσά θεσπίστηκαν με σκοπό να διευκολύνουν τις συναλλαγές και όχι να τις παρακαλούν.

Ίδια παρατήρηση είναι δυνατόν να διατυπωθεί και ως προς τις σκέψεις που περιλαμβάνονται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουνίου 1977 στην υπόθεση *Bauhuis*², τις οποίες παραθέτει το Συμβούλιο. Τα χωρία της απόφασης αυτής, στα οποία παραπέμπει το Συμβούλιο, αφορούν στην πραγματικότητα κοινοτικό

1 — Απόφαση της 20ής Απριλίου 1978, *Commissionnaires réunis et les fils de Henri Ramel κατά Receveur des douanes*, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 80 και 81/77, σκέψη 37, *Recueil* σ. 947.

2 — Υπόθεση, 46/76, σκέψεις 28 μέχρι 32 και 42, *Recueil* σ. 17 και 19.

σύστημα υγειονομικού ελέγχου κατά την εξαγωγή βοείου και χοιρείου κρέατος, σύστημα που αποσκοπούσε να καταστήσει περιττούς τους συστηματικούς ελέγχους, τους οποίους διενεργούσε στα σύνορα μονομερώς το κράτος μέλος εισαγωγής. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η οδηγία του Συμβουλίου, με την οποία θεσπιζόταν το σύστημα αυτό¹, όχι μόνο δεν περιόριζε την εντός της Κοινότητας κυκλοφορία των προϊόντων που αφορούσε, αλλ' είχε ως αντικείμενο και ως αποτέλεσμα να την ενθαρρύνει.

γ) Εξάλλου, η γαλλική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η κατανομή του συνόλου μιας κοινοτικής ποσόστωσης μεταξύ των κρατών μελών, από την οποία προκύπτει ότι είναι αδύνατο να μεταφερθεί ένα μέρος εθνικής ποσόστωσης σε άλλη εθνική ποσόστωση, ισχύει και για άλλα προϊόντα και, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, αυτό συνάδει προς τη συνθήκη.

Είναι γεγονός ότι το σύστημα κατανομής που περιγράφει η γαλλική κυβέρνηση έχει ως συνέπεια την παρεμπόδιση της κυκλοφορίας από κράτος μέλος σε άλλο των προϊόντων που υπάγονται κατ' αυτό τον τρόπο σε ποσόστωση. Είναι γεγονός επίσης ότι το σύστημα αυτό ισχύει για άλλα προϊόντα εκτός από το ρούμι, το αράκ και την τάφια. Η ανάγνωση των κανονισμών του Συμβουλίου της 10ης Δεκεμβρίου 1979 (2782/79) και της 8ης Δεκεμβρίου 1982 (3378/82) αποδεικνύει ότι αυτό ισχύει για ορισμένη ξυλεία και υποδήματα καταγωγής των υπό ανάπτυξη χωρών σύμφωνα με τον πρώτο, και ορισμένα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα επίσης καταγωγής των εν λόγω χωρών σύμφωνα με το δεύτερο.

Αντιθέτως, δεν είναι ακριβές ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι το εν λόγω σύστημα συμβιβάζεται με τη συνθήκη. Οι αποφάσεις

που ανέφερε η γαλλική κυβέρνηση² εκδόθηκαν επ' ευκαιρία τριών προδικαστικών υποθέσεων που εισήγαγαν τα δικαστήρια της παραπομπής, τα ερωτήματα των οποίων δεν αφορούσαν το συγκεκριμένο ζήτημα της νομιμότητας της κατανομής μιας κοινοτικής ποσόστωσης μεταξύ όλων των κρατών μελών. Στις εν λόγω αποφάσεις το Δικαστήριο με κανένα τρόπο δεν υπεισήλθε στην εξέταση του τελευταίου αυτού ζητήματος, που είναι το μόνο που τίθεται στην παρούσα υπόθεση.

V — Υπό τις περιστάσεις αυτές, κατ' εμέ, δεν είναι αναγκαίο να εξεταστεί το συμπληρωματικό υπόμνημα αντικρούσεως του Συμβουλίου, κατά το οποίο, στην περίπτωση που πρέπει η προσφυγή να νοηθεί υπό την έννοια που της αποδίδει η Επιτροπή, ότι δηλαδή το άρθρο 4, παράγραφος 2, επιβάλλει τη θέσπιση μέτρων εκτελέσεως από το Ηνωμένο Βασίλειο που απαγορεύουν ή περιορίζουν τις εξαγωγές, τα εν λόγω εθνικά μέτρα δεν συνεπάγονται στην πραγματικότητα το αποτέλεσμα αυτό.

Προβαίνοντας πάντως στην εξέταση του επιχειρήματος αυτού, διαπιστώνεται ότι στρέφεται κατά του Συμβουλίου που το προβάλλει. Προκειμένου να διασφαλίσει ότι το ρούμι ΑΚΕ που εισάγεται χωρίς δασμούς καταναλώνεται πράγματι επιτόπου και όχι στα άλλα κράτη μέλη, η βρετανική κυβέρνηση θέσπισε το διάταγμα 884 του 1982³ περί δασμών [τέλος ποσόστωσης]. Δυνάμει του διατάγματος αυτού, τα εμπορεύματα θεωρούνται ότι εμπίπτουν στο βρετανικό μερίδιο μετά την έγκριση δήλωσης ότι πρόκειται για εσωτερική κατανάλωση. Τη στιγμή που εγκρίνεται η δήλωση αυτή, καταβάλλεται ειδικός φόρος κατανάλωσης. Η επανεξαγωγή για το κατ' αυτό τον τρόπο εισαγόμενο ρούμι δεν απαγορεύεται, αλλά, δεδομένου ότι το

2 — Απόφαση της 12. 12. 1973, στην υπόθεση 131/73, Grosoli, Recueil σ. 1555· απόφαση της 23. 1. 1980, στην υπόθεση 35/79, Grosoli και λοιποί, Recueil σ. 177· απόφαση της 13. 3. 1980, στην υπόθεση 124/79, van Walsum, Recueil σ. 813.

3 — The Customs Duties (Quota Relief) Order του 1982.

1 — Οδηγία 64/482 της 26. 6. 1964.

καθεστώς των εμπορευμάτων που εγκρίθηκαν για εσωτερική κατανάλωση είναι αμετάκλητο, οι ειδικοί φόροι κατανάλωσης δεν μπορούν να επιστραφούν. Υπό τις περιστάσεις αυτές και όπως άλλωστε παραδέχεται το ίδιο το Συμβούλιο, «η επανεξαγωγή δεν συμφέρει από οικονομική άποψη».

Παρόλο, επομένως, ότι η βρετανική κανονιστική ρύθμιση περί εκτελέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεν απαγορεύει ρητά τις εξαγωγές, στην πράξη τις παρεμποδίζει με το να τις καθιστά οικονομικά ασύμφορες. Από το σύνολο των σκέψεων αυτών συνάγω ότι η προσφυγή που άσκησε η Επιτροπή κατά του Συμβουλίου είναι δάσιμη.

Προτείνω λοιπόν στο Δικαστήριο

1. να κηρύξει άκυρο τον οικείο κανονισμό,
2. να αναγνωρίσει ότι το αποτέλεσμα του άρθρου 1 του εν λόγω κανονισμού πρέπει να θεωρηθεί ότι διατηρεί την ισχύ του και
3. να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.